

w pkt 2 oddalił powództwo ewentualne o ustalenie, że stronie powodowej przysługuje prawo zgłoszenia zarzutu przedawnienia wobec roszczenia strony pozwanej o zwrot nienależnego świadczenia, opisanego szczegółowo w pkt 1 wyroku,

w pkt 3 zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 14417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

w pkt 4 zasądził od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Katowicach kwotę 3600 zł tytułem opłaty sądowej od powództwa ewentualnego.

Sąd Okręgowy w Katowicach ustalił następujący stan faktyczny:

poprzednik prawny powoda Zakład (...) SA w K. posiadał wierzytelności, które przysługiwały mu od poprzednika prawnego pozwanej (...) SA w K. z tytułu sprzedaży energii elektrycznej. Z uwagi na trudną sytuację finansową poprzednika prawnego pozwanej, poprzednik prawny powódki zawarł w dniu 17 lipca 2001 r. umowę cesji wierzytelności nr (...) ze spółką (...) sp. z o. o. w C. na łączną kwotę 12000199,20 zł. Celem rozliczenia się z cesjonariuszem dłużnik zawarł ze spółką (...) w dniu 14 sierpnia 2001 r. umowę przelewu wierzytelności nr (...), na mocy tej umowy (...) w K. przelała na rzecz spółki (...) swoje wierzytelności wobec (...)SA w K. w kwocie 12336236,92 zł i oświadczyła, że potrafi swoją wierzytelność wobec huty w kwocie 10485801,38 zł.

W dniu 10 września 2001 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia otworzył postępowanie układowe wobec (...)w K..

Postanowieniem z dnia 29 lipca 2002 roku zatwierdzono układ zawarty na zgromadzeniu wierzycieli w dniu 10 lipca 2002 r., wierzytelność poprzednika prawnego powoda, stwierdzona fakturami i notami odsetkowymi wskazanymi w załączniku do umowy cesji z 17 lipca 2001 r. zredukowana została do kwoty 7200119,52 zł płatnej w trzymiesięcznych ratach po 360005,98 zł. Ostatnie dwie raty zapłacono 27 lutego i 28 maja 2007 r. W trakcie realizacji układu pomiędzy stronami zawisł spór o ustalenie, że nie istnieje zobowiązanie pozwanej względem powódki do zapłaty kwoty 196320,49 zł.

Powództwo zostało uwzględnione wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 19 marca 2007 r. a apelacja została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 czerwca 2007 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd I instancji uznał, że na mocy umowy cesji z dnia 17 lipca 2001 przedmiotowe wierzytelności przeszły na spółkę (...), a w wyniku umowy przelewu wierzytelności z 14 sierpnia 2001, doszło do wygaśnięcia tych wierzytelności. Nie zachodzi nieważność umowy nr (...), z tego względu, że spółka (...) ani nie rozporządziła prawem ani nie zaciągnęła zobowiązania do świadczenia o wartości dwukrotnie przewyższającego wysokość kapitału zakładowego, uzyskała natomiast zaspokojenie wierzytelności, które nabyła od poprzednika prawnego powódki na podstawie umowy cesji nr (...). Spowodowało to wygaśnięcie wierzytelności przed upływem terminu na który umowa cesji nr (...) została zawarta. Wobec zgłoszenia tych wierzytelności do postępowania układowego i objęcia ich układem wykonanym przez dłużnika powódka została bezpodstawnie wzbogacona. Zatem Sąd oddalił powództwo co do pkt 1 żądania.

Odnosząc się do żądania ewentualnego, Sąd I instancji wskazał, że przedawnienie zostało uregulowane w art. 118 k.c. a z mocy art. 117 k.c. ten, przeciwko któremu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia. Ponieważ prawo przedawnienia roszczeń wynika wprost z ustawy, to po stronie powódki brak interesu prawnego w żądaniu ustalenia przez Sąd, że przysługuje jej prawo zgłoszenia zarzutu przedawnienia i powództwo ewentualne oddalił. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od wyroku wniosła strona powodowa (...) SA w K., zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1, ewentualnie w pkt 2 oraz rozstrzygnięć zawartych w pkt 3 i 4 i uwzględnienie powództwa głównego ewentualnie powództwa ewentualnego, zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Wyrokowi zarzucono:

1. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia:

a) art. 328 § 2 k.p.c. polegające na nie odniesieniu się przez Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do podniesionego na poparcie żądania pozwu i wystarczającego dla jego uwzględnienia argumentu, że pozwany płacąc sporne kwoty, których zwrotu jako rzekomo nie nienależnych – obecnie się domaga, wiedział przy zastosowaniu własnej oceny prawnej, jakoby nie był zobowiązany do tego świadczenia, ani też nie działał w celu uniknięcia przymusu, co w świetle art. 411 pkt 1 k.p.c. pozbawia pozwanego roszczenia o zwrot tego świadczenia, gdzie powyższa wada uzasadnienia uniemożliwia kontrolę instancyjną, gdyż nie wiadomo jakimi przesłankami kierował się Sąd I instancji nie uwzględnivszy powyższego argumentu, co czyni niemożliwym polemikę z uwagi na brak przedmiotu nadającego się do krytycznej analizy,

b) art. 189 k.p.c. polegające na przyjęciu, że powód nie ma interesu prawnego w domaganiu się powództwem ewentualnym- ustalenia, że nie przysługuje mu prawo zgłoszenia zarzutu przedawnienia roszczenia o zwrot rzekomo nienależnego świadczenia, ze względu na fakt, że prawo wynikające z przedawnienia roszczenia wynika wprost z ustawy, podczas gdy powództwo ewentualne nie zmierzało do ustalenia, że powód jest podmiotem praw opisanych w kodeksie cywilnym, ale że po te prawa może skutecznie sięgnąć. Oznacza to, że na gruncie niniejszej sprawy będzie miał prawo uchylenia się od zaspokojenia roszczenia o zwrot spornych kwot. Powód ma interes prawny w „zaporowym” ustaleniu, że nie korzysta on z ochrony;

2. naruszenie prawa materialnego:

a) art. 65 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie, polegające na dokonaniu wykładni umowy cesji wierzytelności, zawartej w dniu 14 sierpnia 2001 r. pomiędzy pozwanym a (...) sp. z o.o. w C., jako bezpośrednio skutkującej umorzeniem wierzytelności wobec pozwanego, nabytej przez (...) od powoda, która to interpretacja pozostawała w sprzeczności z brzmieniem szeregu postanowień tej umowy oraz jej celem i zamiarem stron, wyrażonym nie tylko przy zawieraniu umowy, ale także przez późniejsze czynności, w szczególności przez oświadczenie (...) sp. z o.o. o potrąceniu z 12.12.2001 r. doręczonym pozwanemu 17.10.2001 r. i do dzisiaj przez niego uznawanemu,

b) art. 498 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że czynność prawna potrącenia, w zależności od punktu widzenia, albo dokonana odrębnie, jak twierdzi powód albo w ramach umowy cesji wierzytelności z dnia 14 sierpnia 2001 r., jak przyjął Sąd, nie zawiera rozporządzenia wierzytelnością przedstawioną do potrącenia, ale stanowi faktyczną czynność inkasa, co skutkowało bezzasadną odmową zastosowania do wzmiankowanej umowy oraz oświadczenia o potrąceniu art. 230 k.s.h. i pomimo braku wymaganej przez ten przepis uchwały wspólników (...) sp. z o. o. nie uznania tych czynności prawnych za nieważne;

3. sprzeczność ustaleń Sądu, istotnych dla rozstrzygnięcia, z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że w umowie cesji z dnia 14 sierpnia 2001 r. „(...) nie rozporządziła prawem ani nie zaciągnęła zobowiązania do świadczenia, uzyskując natomiast zaspokojenie wierzytelności, które nabyła od poprzednika prawnego powódki” podczas gdy powołana umowa przewidywała alternatywne obowiązki po stronie (...) sp. z o.o. zaliczenia kwot uzyskanych z tytułu wyegzekwowania przelanej wierzytelności pozwanego wobec (...) SA na poczet spłaty zobowiązań pozwanego z tytułu wierzytelności nabytej przez (...) sp. z o.o. Od powoda (jak w §1 ust.1, który w kontekście § 7 wręcz można odczytać jako zobowiązania do wyegzekwowania należności wobec (...) SA), lub zapłaty kwoty 10485801,38 zł za przelaną wierzytelność, względnie rozliczenia tej kwoty w drodze potrącenia z wierzytelnością nabytą od powoda, a w razie nierozliczenia się w żaden z tych sposobów w terminie 60 dni od daty podpisania umowy- obowiązek dokonania na rzecz pozwanego cesji zwrotnej wierzytelności wobec (...) SA, który to błąd w ustaleniach faktycznych skutkowało bezzasadną odmową zastosowania do wzmiankowanej umowy art. 230 k.s.h i pomimo braku wymaganej przez ten przepis uchwały wspólników (...) sp. z o.o. nieuznanie tej czynności za nieważną.

4. niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności faktycznych tj. nie ustalenie, kiedy najwcześniej pozwany dowiedział się, że stosownie do własnej oceny prawnej, którą powód kwestionuje, nie jest rzekomo zobowiązany do spornego świadczenia, a w konsekwencji błędne zastosowanie art. 411 pkt 1 k.c., albowiem z bezspornego, chociaż zignorowanego przez Sąd I instancji, faktu wystosowania przez pozwanego do powoda pisma z dnia 12 maja 2004 r., w którym pozwany zapowiedział, że wystąpi z powództwem o ustalenie nieistnienia obowiązku zaspokojenia przedmiotowej wierzytelności powoda wynika, że świadcząc na rzecz powoda co najmniej po tej dacie, pozwany miał wiedzę o rzekomym braku takiego obowiązku, wobec czego w świetle powołanego przepisu, nie przysługuje mu roszczenie o zwrot świadczenia zrealizowanego w opisanych warunkach.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja strony powodowej jest niezasadna i na uwzględnienie nie zasługuje.

Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne ustalenia i rozważania Sądu Okręgowego w Katowicach.

Niezasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 328 § 2 k.p.c. polegający na nie odniesieniu się do zarzutu, że pozwany płacąc sporne kwoty, wiedział o braku zobowiązania do świadczenia, mimo to nie zastrzegł zwrotu świadczenia, ani też nie działał w celu uniknięcia przymusu, co w świetle art. 411 pkt 1 k.p.c. pozbawia roszczenia o zwrot świadczenia.

O skutecznym podniesieniu zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., w świetle orzecznictwa, można mówić tylko wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów pozwalających na weryfikację stanowiska Sądu, a braki uzasadnienia w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej muszą być tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. Sąd Okręgowy w rozważaniach prawnych wskazał, iż w jego ocenie, powódka została bezpodstawnie wzbogacona, bowiem mimo dokonanej cesji wierzytelności, została jej wypłacana wierzytelność w wyniku objęcia jej postępowaniem układowym i wykonaniem układu. Stanowisko Sądu I instancji oznacza, że nie podzielił on stanowiska powoda odnośnie zaistnienia przesłanek z art. 411 pkt 1 k.p.c., a zatem zaistnienia przesłanki uniemożliwiającej żądanie zwrotu świadczenia.

Odnosząc się do zarzutu apelacji, wskazać należy, iż o nienależności świadczenia pozwana pozyskała wiedzę, po rozstrzygnięciu sprawy toczącej się z jej powództwa przeciwko stronie powodowej przed Sądem Okręgowym w Krakowie sygn. akt IX GC 518/06, prawomocnie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 czerwca 2007 roku. W omawianej sprawie ustalono, że nie istnieje zobowiązanie (...) SA w K. względem (...) SA w K. w kwocie 196320,49 zł z tytułu ceny za sprzedaną energię elektryczną objętą częścią faktury nr. (...). Wątpliwości wyrażone przez pozwaną, w piśmie z dnia 12 maja 2004 roku, a wynikające z powzięcia informacji o treści rozstrzygnięć w sporach pomiędzy spółką (...) a (...)SA w K., spowodowały wystąpienie z prośbą o uznanie rozliczenia wierzytelności, objętych umową przelewu na rzecz spółki (...) z dnia 17 lipca 2001 r. Z pisma wynika, że brak potwierdzenia spowoduje wystąpienie z procesem o ustalenie nieistnienia obowiązku zapłaty odpowiedniej części długu objętego układem, co świadczy o powziętej wątpliwości co do obowiązku świadczenia. Zatem w czasie realizacji ostatnich dwóch rat układu w dniu 27 lutego 2007 roku i w dniu 28 maja 2007 r., nie została prawomocnie przesądzona sprawa w zakresie nienależności świadczenia. Wiedza, o której mowa w art. 411 pkt 1 k.c. to świadomość tego, że świadczenie się nie należy i że spełniający je może bez ujemnych konsekwencji prawnych go nie wykonywać, a mimo to je spełnia. Pozwany spełnił świadczenie wynikające z realizacji zatwierdzonego układu. Nie można zatem podzielić poglądu apelacji o wiedzy pozwanego o nienależności świadczenia i spełnieniu świadczenia bez zastrzeżenia zwrotu świadczenia lub działania w celu uniknięcia przymusu, co w konsekwencji pozbawiałoby pozwanego prawa żądania zwrotu świadczenia na podstawie art. 411 pkt 1 k.p.c.

Zarówno powództwo główne jak i powództwo ewentualne oparte są na podstawie art. 189 k.p.c., którego przesłanką jest wykazanie interesu prawnego w żądaniu ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa.

Interes prawny jest przesłanką materialnoprawną powództwa o ustalenie, a jego brak powoduje oddalenie powództwa z powodu jego bezzasadności. Interes prawny musi istnieć obiektywnie, aby uzasadnić żądanie ustalenia prawa lub stosunku prawnego. Przedstawiony w toku procesu interes prawny ma wymiar interesu ekonomicznego, przejawiający się w konieczności utrzymania rezerwy budżetowej, a nie wymiar prawny. Interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. występuje wówczas, gdy istnieje obiektywna potrzeba ochrony prawnej. Niepewność stron w zakresie wiążących je umów istniała do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia w przedmiocie ustalenia, że nie istnieje zobowiązanie pozwanej względem powódki z tytułu zapłaty ceny za sprzedaną energię elektryczną, objętą częścią faktury nr (...) przez Sąd Okręgowy w Krakowie.

Powód zarzuca naruszenie przez Sąd art. 189 k.p.c. polegające na błędnym ustaleniu, że powód nie ma interesu prawnego w domaganiu się w powództwie ewentualnym ustalenia, iż przysługuje mu prawo zarzutu przedawnienia roszczeń o zwrot rzekomo nienależnego świadczenia.

Słusznie Sąd I instancji wskazał, iż prawo zgłoszenia zarzutu potrącenia wynika z przepisów ustawy, zatem powód nie ma interesu prawnego w żądaniu ustalenia prawa zgłoszenia zarzutu przedawnienia.

Podkreślenia wymaga, że Sąd orzekający związany jest żądaniem powoda, które określa granice orzekania. Powództwo ewentualne w niniejszej sprawie dotyczyło ustalenia prawa powoda do zgłoszenia zarzutu potrącenia, a nie ustalenia przedawnienia wierzytelności pozwanego względem powoda, brak istnienia interesu prawnego w ustaleniu, zgodnie z żądaniem ewentualnym skutkowało oddaleniem powództwa ewentualnego. Prawo zgłoszenia zarzutu przedawnienia roszczenia przysługuje powodowi z mocy prawa, a nie na podstawie wyroku ustalającego prawo zgłoszenia zarzutu przedawnienia roszczeń pozwanego z tytułu nienależnego świadczenia. Ochrona prawna powoda w zakresie możliwości zgłoszenia zarzutu przedawnienia istnieje niezależnie od wydania wyroku ustalającego prawo powoda do zgłoszenia zarzutu przedawnienia i na skutek wydania wyroku ustalającego nie zmienia się zakres i skutek ochrony powoda. Stwierdzenie braku interesu prawnego powoda w ustaleniu określonego stosunku prawnego lub prawa – niezależnie od tego czy twierdzenia powoda o istnieniu określonego prawa są zasadne, czy też nie – prowadzi do oddalenia powództwa. Zarzut naruszenia art. 189 k.p.c. jest zatem niezasadny.

Odnosząc się do zarzutu sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zgromadzonego materiału dowodowego, przejawiającą się w przyjęciu, że na mocy umowy cesji spółka (...) ani nie rozporządziła prawem ani nie zaciągnęła zobowiązania do świadczenia, wskazać należy, że zarzut ten jest nietrafny, bowiem z rozporządzeniem prawem mamy do czynienia wówczas, gdy z majątku dokonującego czynności wychodzi pewne prawo, zaś pasywa pozostają niezmiennne. Aktywa ulegają zmniejszeniu w ten sposób, że prawo dotychczas przysługujące uprawnionemu przechodzi na osobę trzecią. Natomiast czynność ma charakter zobowiązujący, gdy w wyniku jej dokonania w majątku podmiotu dokonującego czynności zwiększeniu ulegają pasywa, natomiast aktywa pozostają niezmiennne. Spółka (...) nie dokonała czynności rozporządzających ani też zobowiązujących, uzyskała bowiem zaspokojenie wierzytelności nabytych od poprzednika prawnego powoda, zatem obowiązujący w dacie 14 sierpnia 2001 r. przepis art. 230 k.s.h. nie ma zastosowania i nie skutkuje nieważnością umów cesji wierzytelności. Spółka (...) nabyła wierzytelność pozwanej wobec (...) SA na zaspokojenie wierzytelności, która służyła jej wobec pozwanego, na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 17 lipca 2001 r. Brak czynności o charakterze rozporządzającym czy zobowiązującym powoduje, iż spółka (...) nie musiała mieć zgody zgromadzenia wspólników, gdy wartość czynności przekraczała dwukrotność kapitału zakładowego. Wobec powyższego wierzytelności nabyte przez spółkę (...) na mocy umowy cesji wierzytelności nr (...) z dnia 17 lipca 2001 r. i na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 sierpnia 2001 r. nr (...), wygasły w dniu 14 sierpnia 2001 r. Wobec braku odmiennej regulacji stron w zakresie przelewu wierzytelności jak i potrącenia, zastosowanie w zakresie nieuregulowanym znajdują przepisy kodeksu cywilnego., w tym art. 515 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik który otrzymał pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. W niniejszej sprawie bezspornym jest, że wierzyciel (...) SA, następcą prawnym (...)SA w K. zawiadomił dłużnika (...) SA o przelewie wierzytelności. Skutkiem umowy stało się przejście wierzytelności do rąk spółki (...). Podobny skutek wywołała umowa

przelewu wierzytelności pomiędzy (...)SA a spółką (...), która stała się jednocześnie dłużnikiem wzajemnym (...)SA. Podzielić należy pogląd Sądu Okręgowego w Krakowie wyrażony w sprawie IX GC 518/06, iż zgodnym zamiarem stron umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 sierpnia 2001 r. było wzajemne potrącenie wierzytelności i spowodowanie ich wygaśnięcia. Dokonanie przez Hutę przelewu wierzytelności przysługującej jej wobec (...)SA na rzecz spółki (...) doprowadziło do wygaśnięcia zobowiązania na podstawie art. 515 k.c. Wobec powyższego nie było konieczne złożenie odrębnego oświadczenia o potrąceniu. Zarzut naruszenia art. 498 k.c. należy uznać za niezasadny.

Podkreślić należy, że omawiane umowy cesji wierzytelności, były przedmiotem orzekania w sprawie o ustalenie nie istnienia zobowiązania (...) SA w K. przeciwko (...) SA w K., sygn. akt IX GC 518/06 Sądu Okręgowego w Krakowie i Sadu Apelacyjnego w Krakowie, wprawdzie dotyczyły ustalenia nie istnienia części należności z faktury nr (...) i nie zachodzi powaga rzeczy osadzonej, lecz orzeczenia oparte były na analizie wiążących strony umów cesji wierzytelności nr (...) z dnia 17 lipca 2001 r. i umowy przelewu wierzytelności nr (...) z dnia 14 sierpnia 2001, w tym ważności umów łączących strony z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w C.. Wyroki Sądu Okręgowego w Krakowie i Sądu Apelacyjnego w Krakowie wiążą Sąd w zakresie określonym w art. 365 § 1 k.p.c.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 27 marca 2013 r., sygn. akt III AUa 1077/12 LEX nr 1314780, związaną treścią prawomocnego wyroku oznacza nakaz przyjmowania przez wszystkie podmioty wymienione w tym przepisie, a więc także sądy, że w objętej orzeczeniem prawomocnym sytuacji faktycznej stan prawny przedstawiał się tak, jak to wynika z sentencji wiążącego orzeczenia. Nie znaczy to, że motywy wyroku są dla omawianego nakazu obojętne. W konkretnym przypadku związaną to rozciąga się na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu, w jakim indywidualizują one sentencję - jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu. Wyrazem statuowanej tym przepisem prawomocności materialnej orzeczenia jest konieczność brania jej pod uwagę w kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się dana kwestia, która nie może już podlegać ponownemu badaniu.

Odnosnie zarzutu powódki dotyczącej naruszenia art. 65 k.c. wskazać należy, że z § 1 umowy z dnia 14 sierpnia 2001 roku wynikało w sposób jednoznaczny, że cedowane niniejszą umową wierzytelności zostaną przez spółkę (...) zaliczone na poczet spłaty zobowiązań cedenta z chwilą ich wyegzekwowania. Punkt 2 omawianego postanowienia umowy stanowił wprost o rozliczeniu stron w umówionym terminie, a w powołanym przez autora apelacji § 5 pkt 2 umowy przelewu wierzytelności postanowiono, że w związku z nabyciem wierzytelności należnej od (...) SA w K., spółka (...) potrąci swoją należność z przysługującą jej wierzytelnością wobec (...) SA w K. opisaną w § 5 pkt 1 umowy, którą nabyła na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 17 lipca 2001 r. od poprzednika prawnego powódki (...)SA w K. w kwocie 11175253,57 zł oraz należności odsetkowych w kwocie 336236,92 zł. Zwrócić należy uwagę na fakt, że faktury wskazane jako załącznik nr (...) do umowy z 17 lipca 2001 dotyczące należności za sprzedaną energię elektryczną odpowiadają określeniu wierzytelności opisanej w § 5 pkt 1 umowy przelewu wierzytelności, które mają być przedmiotem rozliczenia z wierzytelnością przelaną przez (...)SA w K.. Zatem skupienie przez spółkę (...) wierzytelności stron umożliwiło jej ich potrącenie. Skupiając zatem wierzytelności spółka (...), nie musiała składać odrębnego oświadczenia woli o potrąceniu. Przy ocenie oświadczenia woli stron w tym zakresie znaczenie priorytetowe ma tekst umowy pisemnej jako dokumentu. Wobec powyższego, dla oceny skutków zawartych umów ze spółką (...), nie mają znaczenia późniejsze czynności, takie jak oświadczenie (...) sp. z o.o. z dnia 12 października 2001 czy też pismo pozwanego z 18 października 2001 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego przyznanego na podstawie § 6 pkt. 7 w związku z § 13 pkt. 1 ppkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.